

ZVON

září/september

2016

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Svatá brána

Počiatku rádu karmelitánov sa datujú do konca 12. storočia a obdobia križiackych výprav, kedy do Svätej zeme začali vo väčšej miere prúdiť kresťanskí pútnici predtým ohrozovaní moslimskými Seldžukmi. Karmelitáni prevzali svoj názov od slávnej hory Karmel (dnes leží neďaleko izraelskej Haify), na ktorej prorok Eliáš na Pánov príkaz usvedčil Bálových kňazov z klamstva (porov. 1 Kr, 18) a kde aj podľa tradície aj žil. Na tejto hore sa pravdepodobne niekedy po roku 1190 usadila skupina mužov laikov z Európy a založili tam pustovnícku osadu. Okolo roku 1209 im vtedajší latinský patriarcha Jeruzalema, sv. Albert Jeruzalemský, na ich žiadosť napísal regulu. Sv. Albert, ktorý sám prežil istý čas v kláštore, zdôrazňoval v reguli pravidlá, ktoré boli v tom čase už štandardom medzi kontemplatívnymi kláštorňými komunitami – poslušnosť voči predstaveným, pravidelná denná modlitba žaltára a sv. omša, stabilita miesta a ďalšie.

Od začiatku rádu je v karmelitánskej spiritualite prítomná silná mariánska úcta – už kaplnka prvotnej komunity bola zasvätená Panne Márii. Karmelitáni sa snažili nasledovať zápal proroka Eliáša (preto si aj zvolili horu Karmel) a príklad Panny Márie, ktorú nazývajú Sestrou, Matkou, Ozdobou, Pani a Kráľovnou.

Zlom v dejinách rádu nastal už pomerne skoro – následkom bezpečnostnej situácie vo Sv. zemi sa v polovici 13. storočia sa začali presúvať do Európy, čo si vyžiadalo aj zmeny v reguli a organizácii rehole. V roku 1247 pápež Inocent IV. na žiadosť rehoľníkov upravil regulu tak, aby mohli vznikať viaceré komunity v Európe. Zároveň však rád stratil svoj čisto pustovnícky a kontemplatívny ráz a pripodobnil sa skôr charakteru žobravých rádov, ktoré spájajú v sebe kontemplatívny a apoštolský život. Karmelitáni, hoci žili spoločne v kláštoroch, sa už neusádzali na samotách, ale v mestách a začali sa verejne angažovať – viesť farnosti, učiť na školách a univerzitách, viesť rôzne školenia, prednášky a podobne. Súčasťou karmelitánskej spirituality je aj škapuliar, ktorý podľa rádovej tradície dostal v 13. storočí priamo od Panny Márie karmelitánsky generálny predstavený sv. Šimon Stock.

Ako sme tomu už boli svedkami aj pri benediktínoch, aj u karmelitánov došlo k reforme a tým aj k vzniku nového rádu Bosých

karmelitánov. Týchto založili v 16. storočí dvaja veľmi významní svätci a mystici – sv. Terézia z Avily a sv. Ján z Kríža. Práve v 16. storočí čelili karmelitáni kríze spôsobenej zosvetštením a laxnou duchovnosťou, načo títo dvaja svätci reagovali zakladaním prísnych kontemplatívnych komunit, ktoré znamenali návrat ku karmelitánskym pustovníckym koreňom. Ich mystické spisy sú dodnes jedny z najvýznamnejších diel kresťanskej spirituality a duchovného života, obaja majú tiež titul učiteľov Cirkvi.

Karmelitáni majú niekoľko kláštorov v Českej republike aj na Slovensku. Spravujú tiež pomerne veľké vydavateľstvo prevažne kresťanskej literatúry – Karmelitánske nakladatelství Kostelní Vydří.

Podmínky pro získání plnomocných opustků u Svatém roce milosrdenství u Svatých bran

1. Vykonat svátost smíření

- vykonat v průběhu měsíce. Je vhodné abychom přijímali milost svátosti pokání často, aby se tím upevňovala naše vůle k obrácení a rostla touha po čistotě srdce.

2. Účastnit se mše svaté a přijmout svaté přijímání

- nemusíme přijímat v kostele se Svatou branou, ale je vhodné, abychom svaté přijímání přijali týž den, kdy konáme návštěvu tohoto kostela (pokud to není možné, můžeme tuto podmínku splnit několik dní předtím nebo potom.)

3. Pomodlit se za svatého otce a na jeho úmysl

- můžeme se pomodlit modlitby “Otče náš” a “Zdrávas Maria”...

4. Navštívit kostel se Svatou branou

- Vykonat krátkou pouť ke Svaté braně (touha po obrácení)
 - Pomodlit se “Otče náš” a Vyznání víry
- Zamyslet se na téma milosrdenství (např. modlitba papeže Františka pro Svatý rok milosrdenství - Zvon 2015/12, nebo zpytování svědomí)

Pro získání plnomocného odpustku je důležitá touha po opravdovém obrácení srdce, kterou vyjádříme pevným rozhodnutím nemít zalíbení ani v lehkém hříchu.

Plnomocné odpustky můžeme získat buď pro sebe, nebo pro duše v očistci.

“TAK JSEM K vám přijel z Jamajky a rád bych vás poprosil o podporu našich misíí, které máme po celém světě”, misionář navštívil naši farnost ve Forest Hills a velmi poutavě mluvil o práci misionářů nejen na Jamajce, ale i jinde. Na konci každé mše, které máme v neděli čtyři, se vybíraly peníze na podporu misionářů a jejich činnost. Když jsem tohoto misionáře (jehož jméno jsem bohužel zapomněl) slyšel poprvé, živě jsem si představoval jeho práci a dobrodružství, které zažíval a zvláště cestu, kterou musel vykonat, aby se dostal k nám do New Yorku, do Forest Hills. K našemu překvapení se ale na konci kázání přiznal, že přijel sice z Jamajky, ne však ze země Jamajka, ale z vedlejší čtvrti, která nese jméno Jamajka a je vzdálena od Forest Hills tři stanice metrem. Tedy asi deset minut. Byl už na důchodu a svým spolubratrům pomáhal tímto způsobem.

Každý z nás si pod určitým názvem místa představujeme, jak to tam asi vypadá a pokud jsme tam byli, vzpomínáme na věci, které jsme tam prožili. Pro mne vždy zůstane krásná vzpomínka na první pohled na Grand Canon v Arizoně. Viděl jsem to vše na obrázcích a četl jsem o tom knížky, ale realita předčila mé očekávání. Jednou větou - takovou obrovskou díru vytvořit v poušti, to snad není ani možné.

Pán Ježíš také mluví o našem posledním cíli - o nebi. Také si můžeme představovat pod tímto pojmem cokoliv. Možná to vytoužené nebe není až tak daleko. Jak říká na jednom místě Ježíš: „Království Boží nepřichází tak, abyste to mohli upozorovat; ani se nedá říci: ‚Hle, je tu‘ nebo ‚je tam‘! Vždyť království Boží je mezi vámi!“

*PŘEJI VÁM HEZKÝ čas
strávenýs časopisem ZVON
Fr. Antonín.*

„Chci se vám svěřit, jak čtu svou starou Bibli. Často ji vezmu, přečtu kousek, pak ji odložím a nechávám Ježíše, aby se na mě díval. Nejsem to já, kdo se dívá na něho, on se dívá na mě: Bůh je skutečně tam, je přítomný. Tak se jím nechávám pozorovat a cítím – a není to sentimentální – vnímám v hloubce, co mi Pán říká.“

„Někdy nemluví. A tedy necítím nic, jen prázdno, prázdno, prázdno... Avšak trpělivě tam zůstávám a takto ho očekávám, četbou a modlitbou. Někdy dokonce při modlitbě usnu, ale to nevadí: Jsem jako syn v blízkosti svého otce, a to je to, na čem záleží. Chcete mi udělat radost? Čtěte Bibli.“
(Papež František)

Walking the balance beam

A View from the Pew - Sunday August 21, 2016

If you've been watching the Olympics down in Rio this year, and the endless television coverage on NBC, you may have caught some of the gymnastics competition. A highlight is the balance beam.

I know you'll find this hard to believe, but I am not a champion gymnast. So I had to look up some of the background on the balance beam.

The rules are pretty strict.

A beam routine must consist of two dance elements, one a leap, jump or hop with legs in 180 degree split...a full turn on one foot...one series of two acrobatic skills...acrobatic elements in different directions... and a dismount. The whole thing has to be done in less than 90 seconds. All this happens while standing on a beam that is only 3.9 inches wide. Less than four inches. That women even attempt to do this is remarkable.

That they do it with such style and precision is nothing less than amazing. And I think it gives us an interesting context to consider today's Gospel. Jesus advises his followers to be saved by entering through "the narrow gate." Considered another way: it's not unlike the Olympics. Our life as Catholic Christians is a little like a performance on the balance beam. It calls for dedication. And practice. And focus.

And it only succeeds with generous amounts of grace.

Grace which comes to us from the sacraments. Grace which enables us and enables us. Grace which makes the difficult do-able, the impossible possible. Grace which helps us, like Olympic gymnasts, take flight.

We are reminded at the beginning of this Gospel just what Jesus is thinking about, what's on his mind. It's something that has been recurring again and again this summer, as we walk with Christ in the Gospel of St. Luke through the Sundays of Ordinary Time: he is headed to Jerusalem, to suffer and die. His lessons these weeks have been especially powerful and surprising, with an urgency that seems to say: "Listen! This is the last chance I will have to tell you this." He has told us to be good Samaritans...to gird our loins and light our lamps...to be ready for a world set on fire.

And this Sunday, he is telling us to walk the narrow path, to choose the more difficult way, as a means for our salvation.

That way, of course, is Christ himself—”the way, the truth and the life.” He is our narrow gate. He is our balance beam.

The question we need to ask: how do we stay on balance?

It goes back to what I mentioned earlier: grace.

The grace of Baptism made each of us a child of God. That is just the beginning. The grace of Confession, of Reconciliation, reaffirms and renews us on those times when we fall off the beam—when we slip and stumble and sin—and gives us the courage to get back on and begin again. The grace of the Eucharist nourishes and sustains us to live out our call as Christians—as followers of what the first Christians called “The Way,” that narrow path, that slender beam, of sacrifice and prayer, of mercy and love. Grace, the grace given to us by God through his Son, makes it possible for us to make leaps of faith—and, as they say in gymnastics, “stick the landing.”

Every gymnast will tell you that you that the balance beam demands time, practice, sacrifice. The narrow gate, the narrow beam, asks more. The narrow way of the Catholic Christian calls us to stand straighter and try harder. With this Gospel before us, this Sunday is a good time to take stock.

Do we make prayer a priority?

Do we listen for the voice of God?

Do we trust in God’s will for our lives?

Do we care for those who are forgotten, neglected, abused, marginalized?

Do we defend the defenseless—the unborn, the sick, the bullied, the elderly?

Do we strive, day by day, to be holy people?

In a few days, Mother Teresa of Calcutta will be declared a saint. When people would ask her for some words of wisdom, she would take their hand and remind them that the Gospel was with them, right there in their hand. And she’d touch each finger and say, “You did this to me.” Remember that, she’d say, quoting scripture: “Whatever you did to the least of these, you did to me.”

Do we remember the Gospel in our hand? Do we live that?

This is how we enter through the narrow gate, the gate that is Jesus Christ.

And this—enlivened and enriched by the grace of the sacraments—is how we stay on that 3.9 inch-wide balance beam of the Christian life.

As we approach the Eucharist this morning, and extend our hands and our hearts to welcome Christ, let us pray for the grace to live as Christ taught us—to take leaps of faith with courage and with poise, so that we can do what every gymnast aims to do...and really “stick the landing.”

Brněnský

Biskup Vojtěch Cikrle

Slaví 70.

Otče biskupe, co pro vás znamená víra?

Životní postoj, ve kterém objevuji Boha jako otce, ostatní lidi jako sourozence a sebe samého stále v novém životadárném světle.

Co je podle vás láska?

Tajemství, které odhalujeme celý život, ať jsme věřící či nevěřící. Láska má mnoho podob – mezi mužem a ženou, mezi sourozenci, mezi přáteli, milosrdná láska k potřebným, dnes pohrdaná láska k vlasti, ap. Křesťané věří, že pramen lásky je v Bohu. Přesněji ve vztahu lásky mezi Bohem Otcem a Synem Ježíšem Kristem, a že tímto pramenem je Duch Svatý. Právě tento vztah lásky inspiroval věřící, aby se v minulosti s naprostou samozřejmostí ujímali nemocných, postižených, sociálně slabých a jinak strádajících a snaží se, aby tato láska byla pravdivým výrazem také jejich manželství. Dalo by se říci, že láska neexistuje nějak imaginárně, sama o sobě, ale v nás. Je to i naše osobní dílo, které může mít mnoho inspirací a podob.

A naděje?

Naděje se vždy vztahuje k budoucnosti a pokud se nejedná o naději falešnou a demotivující, dodává sílu pro život v přítomnosti. Může se opírat o lidské síly, vědomosti, statistiky, o štěstí, o osud... O této silné lidské naději se říká, že umírá až naposled. Existuje ale také naděje reálnější a mocnější, která ukotvuje věřícího člověka v Boží lásce a jeho blízkosti, a to i uprostřed bojů, zmatků a často i utrpení. A právě o této naději bylo napsáno, že nedojde hanby.

Jaký význam má v životě člověka radost a utrpení?

Radost a utrpení mají k sobě velmi blízko. Po radosti toužíme, utrpení snášíme. Není možné zvolit jen radost a utrpení vyloučit. Někdy je právě schopnost přijmout utrpení nebo odříkání přímou úměrou budoucí radosti. Znají to sportovci, umělci i mnozí jiní. Radost a utrpení patří k lidskému životu a jejich prožívání může být cestou k moudrosti srdce.

Jak byste charakterizoval biskupskou službu?

Být služebníkem Velkého. S poctami i pohrdáním. Biskupská služba je také jakýmsi projekčním bodem pro dobré i pro špatné.

Brněnským biskupem jste již dvacátým šestým rokem. Kdybyste znovu začínal, dělal byste něco jinak?

Určitě bych mnoho věcí dělal i jinak. Ale to mohu říct až na základě zkušeností, které mám a s odstupem času, když vidím, jak se věci vyvíjely a jaké byly možnosti. O mnohých věcech nebudeme až do konce života vědět, jestli byly rozhodnuty dobře nebo špatně.

Co Vám dvacet šest let v biskupském úřadu dalo?

Bezesné noci i radostný úžas z toho, co tvoří Bůh.

Snažil jste se v životě něčemu vyhnout?

Například trapasům. Ale marně.

Právě probíhá olympiáda v Rio de Janeiru. Je nějaký vztah mezi sportem a vírou?

Myslím, že docela blízký. Ve sportu se usiluje o sportovní vítězství, v životě křesťana navíc o vítězství ducha. Oboje vítězství stojí čas, námahu, někdy bolest, musejí se překonávat překážky. Ale stát na stupních vítězů - obrazně řečeno - rozhodně stojí za všechny oběti.

Ve svém biskupském programu jste si již před let vytyčil dvě priority – „Rodina a farnost“. Brněnská diecéze si v příštím roce bude připomínat 240. výročí svého založení. Jaké máte další cíle?

Cíl mám stále jediný – aby diecéze byla živým organismem těla univerzální církve. Přál bych si, aby byl tento organismus v určité symbióze s prostředím, ve kterém žije, a zároveň přijímal „živiny“ odjinud a stával se biblickým kvasem, solí a světlem.

Biskup Vojtěch Cikrle se narodil 20. srpna 1946 v obci Bosonohy (dnes městská část Brna). Protože pocházel z komunistickým režimem pronásledované rodiny (jeho otec byl z politických důvodů 11 let vězněn), nemohl studovat, vyučil se slévačem a odmaturoval až později na večerní Střední škole pro pracující v Brně. Jako dělník pracoval ve Šmeralových závodech, ve Zbrojovce a na stavbě dálnice Praha-Brno. V letech 1969 až 1971 vykonával základní vojenskou službu. V roce 1971 byl přijat ke studiu na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu do Litoměřic. Na kněze byl vysvěcen 27. června 1976 v brněnské katedrále. Od roku 1976 do roku 1982 působil jako duchovní v Jaroměřicích nad Rokytnou,

v Jihlavě, ve Znojmě, ve Slavkově u Brna, ve Velkých Němčicích a Starovicích. V letech 1982 až 90 vykonával funkci prefekta, později rektora v Kněžském semináři v Litoměřicích. Dne 14. února 1990 byl (po osmnácti letech uprázdněného biskupského stolce) papežem Janem Pavlem II. jmenován v pořadí 13. sídelním biskupem brněnské diecéze. Biskupské svěcení přijal 31. března 1990 z rukou olomouckého arcibiskupa Františka Vaňáka.

**Rozhovor s biskupem Vojtěchem Cikrlem
Martina Jandlová**

převzato z www.cirkev.cz

Blahopřejeme

Tomáš Brabec oslaví 7. září čtyřicáté narozeniny. Za celou krajanskou rodinu v Astorii Ti Tomáši blahopřeji a vyprošuji od nebeského Otce hodně zdraví a rodinou pohodu. Bůh ať žehná celé Tvé rodině. Děkuji Ti také za pomoc při zajišťování akcí, které pořádáme v kostele v Astorii.

Fr. Antonín

Jan Tomeček oslaví 21. září devadesáté narozeniny. Po mnoho let je sloupem komunity v Astorii. Je znám pro svoji nezištnost a ochotu pomoci nejen v kostele, ale i v jiných krajanských spolcích. Milý Johne, Bůh ať Vám žehná do dalších let. Ať Vás neopouští ten známý “slovácký humor” a ještě po mnoho let budete oslavovat Boha s námi v kostele v Astorii. Za celou krajanskou rodinu přeje

Fr. Antonín

Mše svatá ve Washingtonu, D.C.

ke cti svatého Václava - patrona české země

25. září 2016 bude mše svatá v Národní svatyni

Immaculate Conception v české kapli

Panny Marie Hostýnské.

začátek v 12.15pm

Všichni jsou srdečně zváni

Události - VE ZKRATCE

7. července After months of anticipation, verdicts have been given to those on trial in the so-called Vatileaks II trial. According to Vatican Radio, Spanish priest Monsignor Lucio Angel Vallejo Balda was sentenced to 18 months in prison, while Francesca Immacolata Chaouqui, who has a three-week old son, was given a suspended ten months sentence. The Spanish priest and Italian lay woman were at the heart of the trial were given these jail sentences for leaking confidential documents.

7. července papež František jmenoval Chicagského arcibiskupa Blase Cupicha do kongrace pro biskupy ve Vatikánu.

10. července Pope Francis accepted the resignation of Jesuit Father Federico Lombardi, who has been serving as Director of the Holy See Press Office, and has appointed to the position American journalist Gregory Burke, who has been serving as its vice-director.

11. července Katolický kněz, disident, průvodce lidí na okraji společnosti, poutník František Lízna SJ se dožívá 75 let.

25. července zahájen XXXI. Světový den mládeže a to v polském Krakově. Z České republiky nakonec na setkání zamířilo téměř 6000 poutníků. Papež František završil oslavy Světového dne mládeže v Krakově nedělní mší svatou. K mladým účastníkům se v tento den připojili i další poutníci, podle organizátorů tak celkový počet přítomných přesáhl dokonce 2 miliony. Jsme milované Boží děti, to je naše identita, řekl František a prozradil také místo příštího celosvětového setkání mládeže.

26. července během mše svaté v severní Francii byl zabit 84 letý kněz P. Jaques Hamel. Teroristé, stoupcí islámského státu, ho přinutili pokleknout a pak ho zabili. Na pohřební mši svatou 2. srpna, která byla sloužena za zemřelého kněze přišli i muslimové.

24. srpna zemětřesení ve střední Itálii. "Nemůžu vyjádřit upřímný zármutek a duchovní blízkost všem v postižených místech," vyjádřil se promptně papež František, který kvůli neštěstí odložil katechezi a místo toho vyzval 11 tisíc poutníků, aby se připojili k modlitbě. Zároveň poslal na místo šest vatikánských hasičů. Italská biskupská konference zatím slíbila milion eur na humanitární pomoc.

30. září Mottem cesty papeže Františka do Gruzie, která se uskuteční 30. září – 2. října 2016, jsou slova: Pokoj vám. Krátká věta převzatá z 20. kapitoly Janova evangelia je také součástí loga a to v latině a gruzinštině.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli:

Ingrid E. Chybik - na památku manžela Miroslava Chybíka + 5/13/2016, Frank a Rose Macek, William Jakovac, Czech Catholic Union, Jirina a Frank Vasek, Bohumil Novotný, Vít a Jana Fojtíkovi, Jaroslav Cinciala, Henry Pikner, Milada Kubikova Stastny, Kopecky.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci září:

Ludmila Sedláčková 2. září, Marie Chvilíčková 5. září, **Tomáš Brabec 7. září**, Julia L. Brabec 10. září, Simona Kostka 14. září, Daniela Brabec 19. září, Václav Jelínek 20. září, **Jan Tomeček, 21. září**, Msgr. Václav Malý, biskup 21. září, Michal Krška 22. září, Vlasta Krupková 24. září, Dagmar Čermáková 26. září, Marie Jelínek sr. 26. září, Nikolas Pope 26. září, Václav Jelínek jr. 28. září.

úmysly mší svatých v měsíci září 2016

datum	úmysl	dárce
4. září	ZA ZEMŘELÉHO ALOISE Petra Hanáka	MILADA HANAK
7. září	ZA ZEMŘELÉHO MIROSLAVA Chybíka	RODINA CHYBÍKOVA
11. září	ZA RODINY KRŠKOVU, Zívrovu a Sporkovu	RODINA KRŠKOVA
13. září	ZA ZEMŘELÉHO LUBOMÍRA Králíčka	LIBUŠE KRÁLÍČEK
14. září	ZA ZOMRELÚ SESTRU, tetu Miladu Havlíkovu	RODINA KRUPKOVA
17. září	ZA ZOMRELÉHO KAROLA Krupku	RODINA KRUPKOVA
18. září	ZA ZEMŘELÉHO MANŽELA Jiřího Smrčka	BOŽENA A SYN Peter
21. září	ZA ZEMŘELÉHO MIROSLAVA Chybíka	RODINA CHYBÍKOVA
25. září	MŠE VE WASHINGTONU D.C.	

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu
(1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>

U vstupu na hřbitov policie filmovala a lustrovala účastníky pohřbu, za zdí se konaly závody policejních motorek, nad prostorem kroužila policejní helikoptéra, takže nebylo slyšet kněze. Byl to jeden z nejpodivnějších pohřbů v Čechách. Zemřel největší novodobý český filozof.

Dva roky před svou smrtí poznamenal Jan Patočka na jednom z bytových seminářů, že intelektuál má v této době před sebou tři možnosti: vnitřní emigraci jako Platón, cestu kompromisů jako sofisté, anebo důsledný život v pravdě, konflikt s mocí a smrt jako Sokrates. Tenkrát se ještě mohlo zdát, že pan profesor si trvale zvolil cestu Platónovu. Poslední rok jeho života byl překvapením pro mnohé.

Jan Patočka se narodil v Turnově, v rodině klasického filologa, 1. června 1907. Vystudoval na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy filozofii s romanistikou a slavistikou. Při stáži na pařížské Sorbonně (1928–29) ho filozof Alexandre Koyré osobně seznámil se zakladatelem fenomenologické metody ve filozofii, prostějovským rodákem Edmundem Husserlem. V roce 1937 Patočka habilitoval, pracoval v Cercle philosophique de Prague, psal do Kritického měsíčníku, České mysli a od roku 1939 poprvé krátce působí na pražské filozofické fakultě. Následuje uzavření vysokých škol nacisty. Do roku 1944 pak učí na gymnáziu. V letech 1945–50 se na fakultu vrací jako docent a později přednáší na Pedagogické fakultě MU v Brně. Tentokrát mu univerzitní činnost znemožní komunistický režim. Odchází do Ústavu T. G. Masaryka a po jeho zrušení do Pedagogického ústavu J. A. Komenského.

Patočka nebyl praktikující křesťan, byl však lidsky, morálně i intelektuálně velmi blízký řadě křesťanských intelektuálů, jako byl v padesátých letech evangelík J. B. Souček a v sedmdesátých letech katolík Josef Zvěřina. Politické tání v šedesátých letech umožňuje Patočkovi nejprve působení ve Filozofickém ústavu ČSAV, získání doktorátu věd prací o Aristotelovi a pak občasné přednášky v Brně, Praze i na řadě evropských univerzit. Za pražského jara přichází, již jako profesor, zpět na Filozofickou fakultu UK. Poté následuje vznik Charty 77 a Patočka se spolu s Václavem Havlem a bývalým ministrem zahraničí Jiřím Hájkem stává jedním z trojice jejích prvních mluvčích. Režim označí iniciátory této občanské iniciativy za samozvané elitáře a ztroskotance. V březnu navštíví Prahu holandský ministr zahraničí a jeho setkání s Janem Patočkou je prvním veřejným kontaktem západní diplomacie s politickým disentem – je to výmluvné znamení toho, že lidská práva, vtělená v důsledku helsinských jednání do právního řádu komunistických zemí, se stanou jedním z bodů světové politiky.

Po setkání s holandským diplomatem je sedmdesátiletý Patočka vystaven nepřetržitému jedenáctihodinovému policejnímu výslechu a na jeho následky o několik dní později umírá na cévní mozkovou příhodu a selhání srdce. Tomáš Halík